

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobce: **Bc. V. M.,**
bytem X,

proti

žalovanému: **předseda Českého úřadu zeměměřického a katastrálního,**
sídlem Pod sídlištěm 1800/9, Kobylisy, Praha 8,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2016, č. j. ČÚZK-17690-1/2016-12,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“), v němž bylo potvrzeno rozhodnutí ředitele K. ú. p. S. k. (dále jen „služební orgán“) ze dne 11. 10. 2016, č. j. KÚ-02768/2015-200-01001-17 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž mu byl výrokem pod bodem I podle § 145 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění zákona č. 302/2016 Sb. (dále jen „zákon o státní službě“), s účinností ode dne 1. 11. 2016 určen platový tarif stanovený podle stupnice platových tarifů uvedené v § 2 odst. 1 nařízení

vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění nařízení vlády č. 327/2016 Sb. (dále jen „nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců“), a výrokem pod bodem II určen s účinností od 1. 11. 2016 měsíční plat (při stanovené služební době 35 hodin/týden) v celkové výši X Kč, který je tvořen platovým tarifem ve výši X Kč a osobním příplatkem ve výši X Kč.

2. Žalobce uplatnil jediný žalobní bod, jímž brojil proti zákonnosti aplikace nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců, které je podle jeho názoru v rozporu s ustanovením § 145 odst. 1 zákona o státní službě. Žalobce konkrétně namítá, že příloha č. 2 nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců je v rozporu s požadavkem § 145 odst. 1 zákona o státní službě, který ukládá vládě, aby při stanovení platových tarifů zohlednila význam státní služby a povinnosti a omezení spojené s jejím výkonem. Poukázal na skutečnost, že platový tarif pro X. platovou třídu je shodný s platovým tarifem pro zaměstnance v pracovním poměru podle nařízení vlády č. 564/2006 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, ačkoli oproti zaměstnancům v pracovním poměru mají státní zaměstnanci ve služebním poměru uloženy další povinnosti a podléhají některým dalším omezením, například jim mohou být ukládány povinnosti služebním předpisem, mohou být vysláni na služební cestu bez svého souhlasu, přeloženi až na dobu 60 dnů v kalendářním roce do jiného služebního úřadu nebo působistiště na území České republiky, mohou být zproštěni výkonu služby pro sdělení obvinění z trestného činu nebo z důvodu vazby, mají povinnost na základě příkazu zastupovat představeného nebo státního zaměstnance zařazeného ve vyšší platové třídě, vykonávat službu při odvracení živelné pohromy nebo jiného hrozícího nebezpečí, mají zakázáno vykonávat jinou výdělečnou činnost než státní službu bez souhlasu služebního orgánu s výjimkou vymezených činností a nesou odpovědnost za kárné provinění, včetně možného snížení nárokových složek platu. Dále poukázal na srovnání s vyšší průměrné mzdy v národním hospodářství. Žalobce má za to, že součástí platového tarifu by měla být kompenzační složka bez ohledu na to, zda státní zaměstnanec aktuálně konkrétní povinnosti vykonává nebo zda na něj dopadají konkrétní omezení. Žádá, aby soud posoudil zákonnost nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců a současně se vyjádřil, zda lze mezeru v právním řádu vzniklou jeho nezákonností zaplnit analogickou aplikací ustanovení § 138 zrušeného zákona č. 218/2002 Sb., o službě státních zaměstnanců ve správních úřadech a o odměňování těchto zaměstnanců a ostatních zaměstnanců ve správních úřadech (dále jen „zrušený služební zákon“), které předpokládalo příplatek za službu nejméně ve výši X % jejich platového tarifu.
3. Žalovaný po stručné rekapitulaci průběhu řízení vyjádřil s žalobou nesouhlas a navrhl její zamítnutí. Žalovaný je přesvědčen, že mu nepřísluší jakkoli zkoumat či posuzovat žalobcem namítaný rozpor přílohy č. 2 nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců s ustanovením § 145 odst. 1 zákona o státní službě. Podle žalovaného je v tomto směru kompetentní vláda jako orgán zmocněný k vydávání příslušného prováděcího právního předpisu.
4. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť

žádný účastníků na výzvu soudu nesdělil, že s takovým postupem nesouhlasí, a soud má tedy za to, že s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

5. Ze správního spisu vyplývá, že služební orgán vydal dne 11. 10. 2016 jako první úkon v řízení prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že žalobce byl ke dni jeho vydání zařazen v X. platové třídě v X. platovém stupni a jelikož nabytím účinnosti nařízení vlády č. 327/2016 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění nařízení vlády č. 279/2015 Sb. (dále jen „nařízení č. 327/2016 Sb.“), došlo k celkovému zvýšení platových tarifů, byl žalobci nově určen platový tarif a měsíční plat. Dne 9. 11. 2016 podal žalobce odvolání proti oběma výrokům tohoto rozhodnutí. Odvolání odůvodnil tím, že předně nesouhlasí se svým zařazením do X. platové třídy, protože v rozhodnutí nejsou uvedeny podklady, na jejichž základě služební orgán k takovému závěru dospěl. Dále namítl rozpor přílohy č. 2 nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců s požadavkem § 145 odst. 1 zákona o státní službě, přičemž upozornil, že si je vědom nekompetentnosti správního orgánu k rozhodnutí o této otázce; námitku uplatnil s ohledem na budoucí přípustnost správní žaloby.
6. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ohledně zařazení žalobce do X. platové třídy vycházel z (v době vydání napadeného rozhodnutí) pravomocného rozhodnutí služebního orgánu ze dne 26. 10. 2015, č. j. KÚ-02768/2015-200-01001-3, podle jehož výrokové části pod bodem VI písm. a) byl žalobce zařazen do X. platové třídy. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 3. 2016, č. j. ČÚZK-18246/2015-12 (dále též „rozhodnutí žalovaného o platu žalobce“), přičemž tímto rozhodnutím byla potvrzena výroková část pod bodem VI písm. a) shora uvedeného rozhodnutí služebního orgánu. Dne 17. 3. 2016 bylo rozhodnutí žalovaného o platu žalobce doručeno do jeho datové schránky a nabylo tak právní moci. Žalobcem podaná žaloba proti rozhodnutí žalovaného o platu žalobce nic nemění na jeho právní moci. K námitce rozporu přílohy č. 2 nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců s ustanovením § 145 odst. 1 zákona o státní službě žalovaný pouze stručně konstatoval, že mu nepřísluší tento rozpor zkoumat nebo se k němu vyjadřovat.
7. Z vlastní úřední činnosti je soudu dále známo, že rozsudkem ze dne 15. 2. 2019, č. j. 48 A 47/2016 - 46, zdejší soud zrušil ve výroku II předchozí rozhodnutí žalovaného o platu žalobce. Tímto výrokem bylo potvrzeno rozhodnutí služebního orgánu ze dne 26. 10. 2015, č. j. KÚ-02768/2015-200-01001-3, ve výroku pod bodem II písmeno c), jímž bylo rozhodnuto o služebním označení žalobce jako vrchní referent, ve výroku pod bodem VI písmeno a), jímž byl zařazen do X. platové třídy a ve výroku pod bodem VI písmeno c), kterým byl žalobci určen plat při stanovené služební době 40 hodin týdně v celkové výši X Kč, který tvoří platový tarif ve výši X Kč a osobní příplatek ve výši X Kč. Žalovaný přitom z těchto rozhodnutí vycházel při vydání napadeného rozhodnutí, pokud jde o zařazení žalobce do X. platové třídy. Svou povahou tak šlo ve vztahu k napadenému rozhodnutí o rozhodnutí podmiňující, neboť bez jeho existence by nemohlo být vydáno napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí služebního orgánu, jejichž předmětem bylo zvýšení platového tarifu a platu přiznaného žalobci. Soud se proto zabýval otázkou, zda lze ke zrušení podmiňujícího rozhodnutí žalovaného o platu žalobce,

k němuž došlo až po podání žaloby v nyní projednávané věci, přihlédnout při posouzení důvodnosti žaloby proti napadenému rozhodnutí.

8. Rozšířený senát N. s. s. (dále též „NSS“) v usnesení ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 - 88, publ. pod č. 3948/2019 Sb. NSS, vyslovil právní názor, podle něhož „[v] řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).“ Rozšířený senát tímto závěrem prolomil zásadu vázanosti soudu skutkovým stavem v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) v situaci, kdy soud rozhoduje o žalobě směřující proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu a v mezidobí od jeho vydání došlo ke změně nebo zrušení rozhodnutí podmiňujícího. V protikladu k dřívější judikatuře rozšířený senát konstatoval, že při rozhodování o navazujícím (řetězeném) právním aktu, má soud povinnost k námitce žalobce zohlednit zrušení podmiňujícího řetězeného aktu, aby jeho právům byla zajištěna účinná ochrana. Účelem tohoto přístupu bylo vyhnout se vytváření „bílých míst“ (bod 31 usnesení rozšířeného senátu), kde není možno v řízení před správními soudy dosáhnout účinné nápravy určitých nezákonností a tím zajistit žalobci právo na spravedlivý proces (bod 35 usnesení rozšířeného senátu). Je však třeba zdůraznit, že rozšířený senát i přes obecnou formulaci vyslovené právní věty vytvořil judikatorní výjimku z koncentrační zásady uplatňující se v soudním řízení správním v kontextu řízení podle stavebního zákona, konkrétně stavebního rozhodnutí o změně stavby formou zápisu ve stavebním deníku a navazujícího rozhodnutí o kolaudačním souhlasu. Rozšířený senát přitom vyšel z nevysloveného předpokladu, že rozhodnutí (ve věci samé) vydaná v řízeních vedených podle zákona č. 182/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) vytváří překážku *rei administratae*, a jsou tedy formálně i materiálně nezměnitelná, a v případě pozdější změny nebo zrušení podmiňujícího (řetězeného) rozhodnutí, se tedy lze domoci zrušení či změny podmíněného rozhodnutí pouze cestou obnovy řízení, a to ještě ne ve všech případech (body 28 a 29 usnesení rozšířeného senátu). Osoba dotčená na svých právech podmíněným rozhodnutím by tak i v případě zrušení podmiňujícího rozhodnutí, pokud k němu došlo po vydání podmíněného rozhodnutí, často nemohla domoci efektivní soudní ochrany svých práv, pokud by nebyla prolomena koncentrační zásada obsažená v § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Zdejší soud ve svých úvahách o případné aplikaci judikatorní výjimky ze zákonem stanovené zásady koncentrace založené citovaným usnesením rozšířeného senátu vychází z předpokladu, že ve smyslu známé *Radbruchovy formule* je třeba soudní rozhodnutí primárně založit na principu legality a právní jistoty, který je nezbytné zachovat, ledaže se platné (pozitivní) právo dostane do extrémního rozporu s principy materiální spravedlnosti a ochrany subjektivních práv jednotlivce, v daném případě nepřípustnosti *denegatio iustitiae*, jakožto výrazu ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces (čl. 36 Listiny základních práv a svobod vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.). Dle názoru soudu v projednávané věci ve skutečnosti vůbec nehrozí porušení žalobcova práva na spravedlivý proces a poskytnutí efektivní soudní ochrany, ani vznik „bílých míst“, kde není možno z pozice žalobce dosáhnout nápravy. Rozhodnutí služebního orgánu, jehož předmětem je změna výše platového tarifu v důsledku změny výše platových tarifů stanovených nařízením vlády [§ 159 odst. 2 písm. k) bodu 1 zákona o státní službě, ve znění zákona č. 144/2017 Sb.] je vydáváno v řízení, na něž se nevztahují

ustanovení o řízení ve věcech služby ani ustanovení správního řádu o správním řízení. V souladu s § 177 odst. 2 a 158 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy služební orgán postupuje podle ustanovení části čtvrté správního řádu. Ačkoliv by v daném případě přicházelo na základě § 154 správního řádu v úvahu přiměřené použití § 48 odst. 1 správního řádu, jež je výrazem zásady *ne bis in idem*, v daném případě o uplatnění překážky věci pravomocně rozhodnuté nelze uvažovat. V případě zařazení žalobce do jiné než X. platové třídy se zpětnou účinností novým podmiňujícím rozhodnutím služebního orgánu by bylo možné rozhodnout novým rozhodnutím i o zvýšení platového tarifu (a platu) s účinností od 1. 11. 2016. Napadené rozhodnutí by totiž za takové situace nebylo možné považovat za rozhodnutí o téže věci, neboť jím bylo rozhodnuto výlučně a pouze o zvýšení platového tarifu žalobce zařazeného tehdy právě do X. platové třídy, nikoliv o zvýšení platového tarifu obecně, tj. i pro případ, že by žalobce byl zařazen do jiné platové třídy.

10. Dále je třeba zdůraznit, že vedle toho, že se na řízení podle § 159 odst. 2 písm. k) bodu 1 zákona o státní službě, ve znění zákona č. 144/2017 Sb., nevztahují ustanovení správního řádu o správním řízení, postup služebního orgánu v tomto řízení blíže neupravuje ani zákon o státní službě. Byť z povahy věci bude řízení o změně výše platového tarifu pravidelně zahajováno z úřední povinnosti, nevylučuje žádné z ustanovení zákona o státní službě ani možnost, aby se státní zaměstnanec domáhal u příslušného služebního orgánu (§ 10 zákona o státní službě) rozhodnutí o zvýšení platu vlastním návrhem (např. tehdy pokud se na konkrétního státního zaměstnance při zvýšení platu „zapomene“). Na řízení o takovém návrhu by se sice nevztahovala ustanovení správního řádu o správním řízení, nýbrž jen základní zásady činnosti správních orgánů (§ 2 - § 8 správního řádu) a část čtvrtá správního řádu, i z nich ale lze za obdobného použití § 155 odst. 2 a 3 správního řádu dovodit povinnost služebního orgánu o návrhu rozhodnout, resp. vyrozumět navrhovatele o důvodech případného negativního rozhodnutí. Pokud by tak služební orgán neučinil, má státní zaměstnanec možnost domáhat se vydání rozhodnutí o takovém návrhu nečinností žalobou podle § 79 a násl. s. ř. s. V případě negativního vyřízení návrhu se pak může bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s.
11. Lze proto shrnout, že v dané věci nehrozí, že by právům žalobce byla odepřena účinná soudní ochrana, pokud bude soud postupovat podle § 75 odst. 1 s. ř. s. a nepřihlédně ke skutečnosti, že po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke zrušení předchozího podmiňujícího rozhodnutí žalovaného o platu žalobce. Soud proto v projednávané věci neshledal nutnost prolomit koncentrační zásadu ovládající řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu výše citovaného usnesení rozšířeného senátu. Tomu ostatně brání i skutečnost, že v projednávané věci žalobce ani neuplatnil (byť třeba opožděně) zrušení podmiňujícího rozhodnutí žalovaného o platu žalobce jako samostatný žalobní bod.
12. Soud se proto meritorně zabýval jediným řádně uplatněným žalobním bodem spočívajícím v údajném rozporu přílohy č. 2 nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců s požadavkem § 145 odst. 1 zákona o státní službě. K této otázce se zdejší soud již vyjádřil ve shora uvedeném rozsudku ze dne 15. 2. 2019, č. j. 48 A 47/2016-46, v němž konstatoval, že neshledal ve smyslu čl. 95 odst. 1 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších změn (dále jen „Ústava“), důvody k neaplikaci nařízení vlády č. 304/2014 Sb., neboť v projednávané věci nespátřuje jeho rozpor s ustanovením § 145 odst. 1 věty druhé zákona o státní službě. Vláda byla oprávněna stanovit výši a

způsob určení platových tarifů pro státní zaměstnance podle vlastní diskrece omezené jen normami vyšší právní síly, přičemž její diskrece byla v daném případě značně široká. Zákonodárcem jí bylo toliko uloženo postupovat s přihlédnutím k povinnostem a omezením při výkonu služby a k jeho významu. Porušení mezí zákona nelze spatřovat pouze v tom, že výše platového tarifu byla stanovena v příloze č. 1 nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců uvedené v § 2 odst. 1 tohoto nařízení ve shodné výši jako pro zaměstnance uvedené v § 303 odst. 1 zákoníku práce v příloze č. 4 nařízení vlády č. 564/2006. Zaměstnanci uvedení v § 303 odst. 1 zákoníku práce mají rovněž stanoveny dodatečné povinnosti a omezení. Obdobně jako státní zaměstnanci podle zákona o státní službě nesmějí být členy řídicích nebo kontrolních orgánů právnických osob provozujících podnikatelskou činnost, nebyli-li do takového orgánu vysláni zaměstnavatelem, a mohou podnikat pouze s předchozím písemným souhlasem zaměstnavatele (viz ustanovení § 303 odst. 3 až 5 zákoníku práce), přičemž tato omezení, stejně jako význam jimi vykonávané činnosti, byt se nerealizovala v režimu státní služby, byla reflektována v platových tarifech.

13. Jakkoli zákon o státní službě stanoví některé další povinnosti a omezení, na které poukazuje žalobce, nelze přehlédnout, že předpoklady pro jejich uplatnění jsou poměrně úzce vymezeny (viz např. § 47 zákona o státní službě, na které poukazuje žalobce, které umožňuje přeložení zaměstnance pouze na dobu nezbytně nutnou, nejdéle 60 dnů, za předpokladu trvajících potřeby zajištění výkonu služby v jiném úřadu, kdy musí být přihlédnuto k poměrům státního zaměstnance s tím, že vymezené skupiny státních zaměstnanců lze přeložit pouze s jejich souhlasem, přičemž při přeložení do jiné obce musí služební úřad zajistit ubytování na své náklady a poskytnout náhrady výdajů jako při služební cestě), přičemž jsou současně kompenzovány dalšími právy, například právem na poskytnutí služebního volna k individuálním studijním účelům (viz § 108 zákona o státní službě), a zejména právem na odbytné (§ 72 zákona o státní službě). Nelze tedy dovodit, že by vláda v rámci své široké diskrece při provedení zákona vybočila z jeho mezí a při stanovení platového tarifu nepřihlédla k povinnostem a omezením při výkonu služby. Stejně tak nelze na základě srovnání s průměrnou mzdou dovodit, že by v platovém tarifu nebyl zohledněn význam státní služby. Nelze rovněž přehlížet, že státním zaměstnancům a zaměstnancům podle § 109 odst. 3 zákoníku práce ze zákona náleží některé výhody oproti ostatním zaměstnancům, zejména vyšší výměra dovolené v kalendářním roce. Státním zaměstnancům vedle platového tarifu náleží další složky odměny, k čemuž přistupuje i vyšší míra stability služebních míst. Ostatně vzhledem k dlouhodobě relativně nízké míře nezaměstnanosti by stát nedokázal výkon správních činností zajišťovat, pokud by nebyl schopen podmínkami státní služby obstát v konkurenci jiných zaměstnavatelů. Nadto je třeba připomenout, že zákonodárce stanovil, že odměňování státních zaměstnanců se řídí zákoníkem práce, není-li stanoveno jinak (viz § 144 zákona o státní službě), přičemž počáteční období do 1. 1. 2017 včetně systému odměňování bylo pojato jako prozatímní (viz ustanovení § 199 zákona o státní službě) s předpokladem následného vyhodnocení. V nyní projednávané věci nemá soud žádný důvod cokoli na těchto závěrech měnit. Vzhledem k tomu, že soud neshledal nezákonnost aplikace nařízení vlády o platových poměrech státních zaměstnanců, není důvodu se zabývat možností analogické aplikace § 138 zrušeného služebního zákona, jak navrhoval žalobce. Žalobní bod je proto nedůvodný.

14. Vzhledem k tomu, že jediný žalobní bod je nedůvodný a soud nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47). V daném případě však žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a ani netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti; z obsahu soudního spisu takové náklady rovněž nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení rovněž nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu